

Arrest

nr. 203 533 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel broodthaersplein 8/5
1060 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mazar-i-Sharif (provincie Balkh). Hier woonde u met uw moeder, uw broer en twee kinderen van u. Toen u twee à drie maanden oud was trok u met uw familie naar Iran. Na zes jaar keerden u en uw familie terug naar Mazar-i-Sharif, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Uw eerste man, die ook de vader is van uw twee eerste kinderen, stierf zo'n zes maanden voor uw vertrek naar Europa bij een zelfmoordaanslag in Mazar-i-Sharif. Twee à drie maanden later eiste zijn broer dat u met hem moest trouwen. Als u met iemand anders zou trouwen, zou hij deze persoon vermoorden.

U besloot om te vluchten naar Kabul samen met uw nieuwe partner, genaamd H.A. (...) (CG: X en O.V. X). In Kabul aangekomen belde uw moeder u op om u te informeren dat uw broer door de politie werd

aangehouden omdat u wegliep. Uw broer zou pas vrijgelaten worden als u met uw schoonbroer zou trouwen. Na tien dagen kwam hij toch vrij.

Nadat u zes maanden tevergeefs reisdocumenten probeerde te bekomen, besloten u en A. (...) om door te reizen naar Iran, waar zijn familie verbleef. U verbleef hier vier dagen en reisde verder naar België samen met hem en zijn zus, genaamd H.F. (...) (CG: 15/35047 en O.V. 5.125.990).

Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, enkele voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 1 december 2015 in België aan. U vroeg asiel aan op 4 december 2015. In Griekenland werden op 19 november 2015 en in Duitsland op 26 november 2015 uw vingerafdrukken genomen.

U kreeg hier in België nog een derde kind, samen met A. (...). Ondertussen eindigde jullie relatie.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat ze u zullen vermoorden omdat u tegen de regels van de Afghaanse cultuur in het huwelijk met uw schoonbroer weigerde en wegvluchtte.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de geboorteakte neer van uw kind dat in België werd geboren.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd.

Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij 21 maart 2016 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 29 jaar met een standaarddeviatie van 1,4 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst is er de vaststelling dat u doorheen uw verklaringen voor de asielinstanties meermaals uw verklaringen heeft gewijzigd. Zo verklaarde u bij aankomst dat u voor uw komst naar België reeds zes jaar te Mashad in Iran woonde en hier uiteindelijk wegtrok omdat u er niemand meer had en schrik had om naar Afghanistan gedeporteerd te worden (minderjarigenfiche, motief voor de immigratie). Tijdens uw gehoor bij de DVZ wijzigd u dan uw verklaring dat u ooit in Iran hebt geleefd (verklaring DVZ, vraag 10). U zou altijd in Mazar-i-Sharif hebben gewoond en hier zijn vertrokken louter en alleen omwille van de slechte veiligheidssituatie (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS brengt u andermaal een ander asielmotief aan door te zeggen dat u Afghanistan verliet uit schrik voor uw schoonbroer die u zou verplichten om met hem te trouwen (CGVS, p.7). U verklaart dat u deze vrees niet onmiddellijk hebt aangegeven omdat u schrik had om onmiddellijk terug te worden gestuurd naar Afghanistan (CGVS, p.7 & 10). Deze verklaring wordt niet als afdoende beschouwd. Gezien u zichzelf aanbood bij de asielinstanties kan men wel verwachten dat u op de hoogte bent van het feit dat men u bescherming kan aanbieden. Van een asielzoekster die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst zouden zijn geweest. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Dat u tot drie keer toe uw relaas grondig wijzigd, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.

Uw voortdurend wijzigende verklaringen maken dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vrees voor uw schoonbroer. Zo verklaart u dat ze na uw vertrek uw broer arresteerden en uw moeder op de hoogte brachten dat ze hem pas zouden vrijlaten als u zou terugkeren (CGVS, p.7). Waarom ze hem tien dagen later dan toch zouden hebben vrijgelaten, kan u geenszins verklaren (CGVS, p.8 & 11). Het is weinig logisch dat men uw broer eerst zou opsluiten om druk op u te zetten om hem dan zonder verklaarbare reden terug vrij te laten. Dat u bovendien niet eens kan zeggen waar uw broer in de gevangenis zou hebben gezeten (CGVS, p.8), noch met zekerheid kan zeggen of een borgsom werd betaald of hij is voorgekomen voor een rechtbank (CGVS, p.13), lijkt nogmaals te bevestigen dat hier maar weinig geloof kan aan gehecht worden.

Vervolgens zou men volgens u druk hebben gezet op uw zus om met uw schoonbroer te trouwen (CGVS, p.12). Ook hier lijkt het dat u simpelweg zaken aan uw asielrelaas toevoegt om dit aan te dikken. Zo blijkt uit uw eerdere verklaringen bij de asielinstanties dat u niet eens een zus heeft (minderjarigenfiche, 'broers en zussen' & verklaring DVZ, vraag 17). Uw verklaring dat u dit niet zei omdat u toen bang was, houdt weinig steek (CGVS, p.12). Bovendien ziet het CGVS niet in waarom uw moeder het gedwongen huwelijk met uw zus zou kunnen tegenhouden en niet dat van u (CGVS, p.12). Men kan verwachten dat de dorpsouderen ook voor uw zaak begrip zouden kunnen opbrengen. Gezien

al deze vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou uw schoonbroer u verplicht hebben met hem te huwen.

Wat betreft de bemerking van uw advocaat als zou u een alleenstaande vrouw zijn en om die reden ernstige problemen riskeren in uw land van herkomst (CGVS, p.14), dient nog te worden opgemerkt dat dit niet uit uw verklaringen gebleken is. Zo zou u in Afghanistan nog een broer en een moeder hebben waarop u kan terugvallen (CGVS, p.3). Daarenboven kan ook aan de dood van uw man worden getwijfeld. Ten eerste is er de vaststelling dat u geen enkel document neerlegt dat zijn dood zou kunnen bevestigen. Bovendien situeert u zijn dood tijdens uw gehoor bij het CGVS zo'n zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.9), waar dit tijdens uw gehoor bij de DVZ nog vijf à zes jaar geleden zou zijn geweest (vragenlijst, vraag 3.5).

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het

Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het voorgelegde document kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De geboorteakte van uw jongste kind toont aan dat zij hier in België werd geboren. Dit gegeven staat niet ter discussie maar ondersteunt uw asielaanvraag op geen enkele manier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst zij naar artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Voorafgaand merkt verzoekster op dat de motivering van het CGVS summier is en dat de kern van haar relaas nauwelijks werd onderzocht. "Er wordt weinig rekening gehouden met het feit dat verzoekster een jonge vrouw is van bescheiden komaf".

Verzoekster bevestigt de aangevoerde vrees en wijt het gegeven dat zij deze niet onmiddellijk aanvoerde aan haar culturele achtergrond. "Overeenkomstig de Afghaanse "tradities" moest zij huwen met haar schoonbroer. Het was voor haar zeer moeilijk om te geloven dat een andere ziens- en levenswijze mogelijk zou zijn en dat zij niet zou worden teruggestuurd bij het vermelden van haar vluchtmotief. Haar verklaringen gedurende het gehoor op het CGVS waren erg coherent en samenhangend".

Verzoekster stelt dat de vaststelling inzake haar leeftijd reeds lang werd uitgeklaard.

Vervolgens verwijt verzoekster het CGVS dat de feiten betreffende het gedwongen huwelijk van haar zus niet correct worden weergegeven. De dorpsouderen, en dus niet haar moeder, konden het huwelijk voorkomen omwille van het grote leeftijdsverschil tussen verzoeksters schoonbroer en zus. Deze situatie is volledig verschillend van deze van verzoekster.

Over het overlijden van haar echtgenoot, doet verzoekster gelden:

"Haar echtgenoot overleed ongeveer 6 maanden voor haar vertrek uit haar thuisland bij een zelfmoordaanslag in Mazar-i-Sharifen geen 6 jaar. Op het gehoor zelf gaf de protection officer ook toe dat het een fout van de DVZ zal moeten zijn, gelet op onder meer de leeftijd van haar eerste twee kinderen, haar eigen leeftijd. Zij heeft verklaard dat haar zoon 3 jaar en 6 maanden oud was toen haar man overleed, wat perfect klopt met het feit dat hij 6 maanden voor haar vertrek uit haar thuisland overleden is. Het is dan ongehoord om dit in de motivering te laten uitschijnen dat het gaat om een tegenstrijdige verklaring van verzoekster.

Het CGVS wekt de indruk haar dossier niet volkomen objectief te hebben benaderd".

Verzoekster herhaalt de aangevoerde feiten en vrees. Inzake haar vrees als alleenstaande vrouw, verwijt zij het CGVS een summier motivering en stelt zij:

“Verzoekster heeft inderdaad een broer en haar moeder in Afghanistan. Maar, haar broer is voor het huwelijk van verzoekster met haar schoonbroer; haar moeder heeft als vrouw in Afghanistan geen enkele “autoriteit” om haar dochter te kunnen helpen.

Verzoekster zal zich in geval van terugkeer niet kunnen verzetten tegen het gedwongen huwelijk met haar schoonbroer. Het is trouwens cultureel onacceptabel dat vrouwen in Afghanistan alleen zouden wonen. De eer van de vrouw en van de rest van de familie zou onmiddellijk aangetast zijn. Vrouwen die gedwongen door omstandigheden wél alleen wonen, hebben het zeer zwaar en lopen het risico op (seksueel) misbruik en een bestaan in armoede. Jonge weduwen met kinderen blijken zich in een extra kwetsbare positie te bevinden. (zie bijlage: algemeen ambtsbericht Afghanistan november 2016)”.

Verzoekster wijst daarnaast op haar kind met A.. Zij is religieus gehuwd met A., doch haar schoonfamilie weet dit niet. Verzoekster liep weg en liet twee kinderen achter in Afghanistan. Daardoor riskeert zij veroordeeld te worden voor ‘zina’.

Verzoekster vervolgt:

“Zoals blijkt uit voormeld algemeen ambtsbericht, worden veel vrouwen in Afghanistan opgesloten. Veel vrouwen in detentie zijn veroordeeld voor «zina» (overspel of andere illegale seksuele relaties), terwijl ze feitelijk sociale conventies hebben overtreden zoals weglopen van huis, het weigeren van een huwelijkskandidaat of vluchten voor huiselijk geweld of verkrachting. Weglopen van huis of het ontvluchten van de thuissituatie blijkt niet strafbaar op grond van het Wetboek van Strafrecht, maar het artikel 130 van de grondwet geeft aan dat in zaken die niet worden gedekt in de Grondwet of andere wetten de rechtbank kan handelen op een manier die past binnen de Hanafi jurisprudentie. Dit houdt vaak een zina veroordeling in. Een dergelijke veroordeling kan oplopen tot vijftien jaar. Vrouwen worden zelfs in opdracht van hun familie veroordeeld om schaamte te voorkomen. Verzoekster licht toe dat haar broer haar liever laat veroordelen dan dat zij de familie nog meer tenschande zou maken.

Verzoekster licht toe dat er geen opvanghuis is in haar buurten verwijst naar pagina 77 tweede paragraaf van voormeld ambtsbericht. Ook een opvanghuis is geen oplossing, want vrouwen geraken er vaak niet meer buiten, uit terechte vrees om vermoord te worden. Zij heeft ook geen andere familie waarbij zij terecht zou kunnen. Haar mama heeft geen broers en zussen en haar oom langs vaderszijde is overleden.

Zij vreest in geval van terugkeer minstens een “zina” en een opsluiting van jaren, zelfs de dood omwille van haar weigering te huwen met haar schoonbroer (zij is daarbij reeds religieus gehuwd met A. (...)), het weglopen van huis en het verlaten van haar twee kinderen...”.

2.1.2. Verzoekster wijst inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de inhoud van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Zij verwijst naar de hoger gedane uiteenzetting en stelt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b).

2.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog enkele passages uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van november 2016 bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Verzoekster stelt in het verzoekschrift in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. Van haar mag, als verzoekster om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle

relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Te dezen blijkt wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij 21 maart 2016 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 29 jaar met een standaarddeviatie van 1,4 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden. Dat verzoekster ten onrechte trachtte zich tien jaren jonger voor te doen en zich aanmeldde als minderjarige, is kennelijk in strijd met de voormelde, op haar rustende medewerkingsplicht en werpt een ernstige smet op de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster legde blijkens de stukken van het dossier daarenboven meermaals en frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar meest naaste familieleden en meer bepaald over haar vader, haar moeder, haar zus, haar (ex-)echtgenoot en haar kinderen.

Zo dichtte zij haar vader in de in het administratief dossier opgenomen ‘Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ (verder: FNBM) de voornaam Hadad toe, terwijl zij bij de DVZ verklaarde dat diens voornaam Rozi was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13A). Eveneens gaf zij in de FNBM aan dat haar vader zou zijn overleden toen zij nog erg klein was, terwijl zij bij de DVZ aangaf dat deze slechts zou zijn overleden dertien jaar geleden (*ibid.*, nr.13A), hetzij op het ogenblik waarop verzoekster blijkens het voorgaande ongeveer zestien jaar oud was.

Ook over haar moeder legde verzoekster diverse en manifest tegenstrijdige verklaringen af. In de FNBM gaf zij aan dat de voornaam van haar moeder Amina was. Bij de DVZ stelde zij dat haar moeder Fatima heette (*ibid.*, nr.13A). Verder beweerde verzoekster in de FNBM op 4 december 2015 dat haar moeder een maand en twintig dagen eerder overleed, wat zou betekenen dat haar moeder overleed omstreeks half oktober 2015. Bij de DVZ gaf verzoekster enkele maanden later, op 20 april 2016, echter aan dat haar moeder reeds twee en een half jaar was overleden (*ibid.*, nr.13A). Dit zou betekenen dat haar moeder overleed eind 2013. Bij het CGVS ontkende verzoekster dan weer dat haar moeder zou zijn overleden en stelde zij dat haar moeder nog leefde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Zij trachtte vervolgens te laten uitschijnen dat het verschil in haar verklaringen te wijten zou zijn aan mogelijk misbegrip vanwege de tolk bij de DVZ. Vooreerst kan dit geenszins een verklaring bieden voor het feit dat verzoekster ook in de FNBM duidelijk aangaf dat haar moeder was overleden. Verder kan deze uitleg geheel niet worden gevolgd. Verzoekster gaf immers duidelijk aan de tolk die haar bij de DVZ bijstond bij het afleggen van haar verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf zij aan dat zij het aldaar steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk, doch meldde zij zulke problemen niet. Verder ondertekende verzoekster haar verklaringen bij de DVZ, zowel deze opgenomen in de vragenlijst als deze opgenomen in de verklaring van de DVZ, uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Dari. Hiermee gaf zij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn

en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verder zijn de voormelde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat de vermeende problemen met de tolk geen verklaring kunnen bieden voor de hoger gedane vaststellingen.

Daarenboven legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over haar zus. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Vervolgens zou men volgens u druk hebben gezet op uw zus om met uw schoonbroer te trouwen (CGVS, p.12). Ook hier lijkt het dat u simpelweg zaken aan uw asielrelaas toevoegt om dit aan te dikken. Zo blijkt uit uw eerdere verklaringen bij de asielinstanties dat u niet eens een zus heeft (minderjarigenfiche, ‘broers en zussen’ & verklaring DVZ, vraag 17). Uw verklaring dat u dit niet zei omdat u toen bang was, houdt weinig steek (CGVS, p.12).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen concrete en dienstige argumenten aan. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Verder legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over haar (voormalige) echtgenoot. In de vragenlijst verklaarde zij initieel: *“5 à 6 jaar geleden heb ik mijn man verloren”*. Even verder stelde zij nogmaals: *“Ik verloor mijn man 5-6 jaar geleden door de oorlog”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter dat haar man zou zijn overleden toen haar zoon ongeveer drie jaar oud was en voegde zij toe: *“Toen ik vertrok, was hij zes maanden al dood. Ik kwam hier aan en zei tegen de tolk dat mijn echtgenoot ongeveer een jaar geleden stierf”*. Wanneer er vervolgens op werd gewezen dat zij bij de DVZ iets anders had verklaard, stelde zij dat haar kinderen nog niet zo oud zijn en dat het een misverstand van de tolk bij de DVZ betrof (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9). Dat de ondervrager bij het CGVS daarbij, zoals verzoekster beweert in het verzoekschrift, zou hebben toegegeven dat er bij de DVZ een vergissing moet zijn geweest, blijkt geenszins uit de inhoud van het gehoorverslag. Dat de tolk zich bij de DVZ zou hebben vergist, kan gelet op de reeds hoger vermelde redenen en omwille van het feit dat ook verzoeksters herhaalde verklaringen in de vragenlijst omtrent het overlijden van haar (ex-)echtgenoot niet voor interpretatie vatbaar zijn, bovendien hoegenaamd niet worden gevolgd. Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoekster ook over haar aanwezigheid bij het overlijden van haar echtgenoot incoherente verklaringen aflegde. In de vragenlijst gaf zij aan: *“Op die dag waren we aan het vieren toen een bom op ons viel”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat verzoekster bij de feiten aanwezig was. Bij het CGVS ontkende verzoekster echter dat zij aanwezig was op het ogenblik van de aanslag (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9).

Waar verzoekster zowel bij het CGVS als in het onderhavige verzoekschrift refereerde en refereert naar de leeftijd van haar kinderen in een poging om haar verklaringen in de vragenlijst over de datum van het overlijden van haar (voormalige) echtgenoot af te doen als een vergissing door de tolk, dient daarenboven te worden vastgesteld dat na nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ook over de leeftijd van haar oudste kind en de tijdspanne tussen diens geboorte en de geboorte van haar tweede kind tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij het CGVS gaf zij aan dat haar kinderen op het ogenblik van haar vertrek *“1 en 4 jaar, ongeveer”* waren (*ibid.*, p.4). Bij de DVZ verklaarde verzoekster, ongeveer zes maanden na haar vertrek, echter dat haar kinderen op dat ogenblik 1,5 en 3 jaar oud waren (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16).

Verzoekster legde bovendien meermaals en kennelijk strijdige verklaringen af over de landen en regio's waar zij voor haar komst naar België opeenvolgend zou hebben verbleven. In de FNBM stelde verzoekster dat zij de laatste zes jaren voor haar komst naar België verbleef in Mashad in Iran. Bij de DVZ gaf verzoekster echter aan dat zij van haar geboorte tot aan haar vertrek naar België onafgebroken verbleef in het dorp Alashopan, in de provincie Mazar-e-Sharif in Afghanistan (*ibid.*, nr.10). Bij het CGVS beweerde verzoekster dan weer, en dit in strijd met zowel haar verklaringen bij de DVZ als in de FNBM, dat zij zou zijn geboren in Afghanistan, dat zij in haar eerste levensjaren wel zes jaren in Iran zou hebben gewoond doch erna niet meer en dat zij vervolgens altijd in Afghanistan bleef. Bovendien beweerde zij bij het CGVS dat zij de laatste zes maanden voor haar komst naar België in Kabul verbleven zou hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-5, 7, 10).

Daarenboven legde verzoekster over de reden(en) voor haar vertrek naar België en voor haar verzoek om internationale bescherming en over de essentie van haar vluchtmotieven dermate uiteenlopende verklaringen af dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. In de FNBM gaf zij aan dat zij omwille van volgende reden naar België kwam: *“had niemand meer in Iran, geen mogelijkheid om er te studeren, bang om gedeporteerd te worden”*. In de vragenlijst gaf verzoekster aan dat zij de oorlog in Afghanistan vreesde, verwees zij naar het overlijden van haar voormalige echtgenoot en ontkende zij

uitdrukkelijk dat zij voor het overige zelf ooit problemen zou hebben gekend (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS diste verzoekster dan weer een verhaal op als zou zij na het overlijden van haar echtgenoot in Afghanistan onder druk zijn gezet om te huwen met haar veel oudere schoonbroer (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7-8). Dat verzoekster voorheen omdat zij bang was om te worden teruggestuurd en omdat zij het moeilijk te geloven vond dat er een andere zienswijze dan de Afgaanse traditie mogelijk was het niet zou hebben aangedurfd om de waarheid te vertellen, vormt hiervoor geenszins een afdoende verschooning. Dergelijke overwegingen ontslaan verzoekster namelijk geheel niet van de hoger vermelde, op haar rustende medewerkingsplicht. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Bijgevolg kon, indien zij werkelijk vervolging vreesde in Afghanistan omdat zij geacht werd te huwen met haar schoonbroer, worden verwacht dat zij zich toch enigszins zou hebben geïnformeerd over de zienswijze op dit alles in het land waarnaar zij vluchtte alvorens zich alhier te beroepen op internationale bescherming. Minstens kon worden verwacht dat zij dit zou hebben gedaan in de periode van meer dan vier maanden die verliep tussen het invullen van de FNBM en het afleggen van haar verklaringen bij de DVZ. Hoe dan ook vormt de initiële angst bovendien geen verklaring voor het gegeven dat verzoekster het nodig vond om haar verklaringen niet slechts één keer doch diverse keren dermate ingrijpend te wijzigen.

Bijkomend kan inzake de door verzoekster aangevoerde problemen en vrees nog worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing geheel onverlet laat en deze beslissing niet concreet aanvecht waar gemotiveerd wordt:

“Uw voortdurend wijzigende verklaringen maken dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vrees voor uw schoonbroer. Zo verklaart u dat ze na uw vertrek uw broer arresteerden en uw moeder op de hoogte brachten dat ze hem pas zouden vrijlaten als u zou terugkeren (CGVS, p.7). Waarom ze hem tien dagen later dan toch zouden hebben vrijgelaten, kan u geenszins verklaren (CGVS, p.8 & 11). Het is weinig logisch dat men uw broer eerst zou opsluiten om druk op u te zetten om hem dan zonder verklaarbare reden terug vrij te laten. Dat u bovendien niet eens kan zeggen waar uw broer in de gevangenis zou hebben gezeten (CGVS, p.8), noch met zekerheid kan zeggen of een borgsom werd betaald of hij is voorgekomen voor een rechtbank (CGVS, p.13), lijkt nogmaals te bevestigen dat hier maar weinig geloof kan aan gehecht worden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoekster deze niet aanvecht, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster veelvuldig en frappant leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd, familiale profiel en naaste familieleden, achtergrond, opeenvolgende (recente) verblijfplaatsen, problemen en situatie en dat zij ter verschooning hiervan geen dienstige verklaringen aanreikt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster op ernstige wijze heeft verzaakt op de op haar rustende medewerkingsplicht en dat zij moedwillig weigert klaarheid te scheppen over en het aldus onmogelijk maakt een duidelijk zicht te krijgen op haar werkelijke identiteit, herkomst, familiale profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoekster het onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is haar verwijzing naar de situatie in Afghanistan voor (informatie over) alleenstaande vrouwen, weduwes die geacht worden doch weigeren met hun schoonbroer te huwen en vrouwen die weglopen en hun kinderen verlaten niet dienstig en kan zij met deze verwijzing geheel niet volstaan om in haar hoofdte bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De door verzoekster neergelegde geboorteakte van haar in België geboren kind bevat geen gegevens die aan de hoger gedane, concrete vaststellingen afbreuk kunnen doen en kan verzoeksters teloorgegangene geloofwaardigheid inzake de voormelde, voor haar verzoek om internationale bescherming essentiële elementen niet herstellen (administratief dossier, map ‘documenten’).

3.4. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster heeft voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekster toont, gelet op het voormelde en te meer nu zij de omstandige, pertinente en terechte motivering inzake de veiligheidssituatie in de regio waarvan zij uiteindelijk verklaarde (recent) afkomstig te zijn volledig ongemoeid laat, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT